

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1500/2014
28.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца С.С. из В., ул. ..., чији је пуномоћник М.М., адвокат из В., против тужене S.g.b.S. AD В., Н.Б.,..., Експозитуре В., са седиштем у В., чији је пуномоћник Ј.А., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3440/13 од 27.08.2014.године, у седници већа одржаној дана 28.05.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3440/13 од 27.08.2014.године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова на име ревизије.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 254/12 од 24.06.2013.године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се као незаконито поништи решење туженог број 897/10 од 14.09.2010.године и обавезе тужена да тужиоца врати на рад и распореди на радно место у складу са стручном спремом и радним искуством, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 295.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3440/13 од 27.08.2014.године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу П1 254/12 од 24.06.2013.године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/2014), Врховни касациони суд је нашао:

Ревизија је неоснована.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био запослен код тужене на радном месту управника експозитуре туженог у В. до доношења побијаног решења тужене број 897/10 од 14.09.2010.године, којим му је отказан уговор о раду број 1918/06 од 05.04.2006.године са анексом број 1 од 03.08.2010.године, зато што је учинио повреду радне обавезе, тако што је прекорачио утврђена и/или дата овлашћења. Тужиоцу је стављено на терет да се није придржавао утврђених процедура и инструкција послодаваца код одобравања готовинских кредита, што представља повреду радне обавезе из члана 47. Правилника о раду тужене. Одређено је да му радни однос престаје даном достављања решења, а у образложењу истог поновљени су разлози наведени у упозорењу, па тако и разлози у вези са понашањем тужиоца приликом одобравања кредита Ј.П. и Н.Т.. Решење о отказу уговора о раду од 14.09.2010.године потписали су подпредседник Извршног одбора банке G.V. и М.Р. као члан извршног одбора банке.

Оцењујући законитост побијаног решења нижестепени судови су утврдили да је тужилац учинио повреду радне обавезе које му се стављају на терет са становишта употребљеног отказног разлога из члана 179. тачка 2. Закона о раду (скривљена повреда радне обавезе) и члана 47. Правилника о раду тужене, јер приликом одобравања кредита двома клијенткињама повредио је утврђена правила процедуре одобравања кредита што представља повреду радне обавезе: прекорачење утврђених и датих овлашћења, непридржавање утврђених процедура и инструкција приликом одобравања кредита, а то је био довољан разлог да омогући послодавцу да се тужиоцу као запосленом откаже уговор о раду. Не постоје околности које би искључиле његову одговорност за учињену повреду радне обавезе која му је стављена на терет. Осим тога, пре доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу је достављено писмено упозорење о постојању разлога за отказ уговора уз остављање рока за изјашњење на које се тужилац писменим путем изјаснио.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови правилно закључују да је наступио основ за отказ уговора о раду применом члана 47. Правилника о раду тужене, пошто је утврђено да је тужилац прекршио процедуру приликом обављања послова свог радног места, те је правилном применом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05) донето решење о отказу уговора о раду.

Посебно, када се има у виду да се тужилац потписивањем уговора о раду обавезао на поштовање одредаба Правилника о раду тужене, што чини саставни део закљученог уговора о раду, којим је засновао радни однос код тужене и обавезао се да ће се у потпуности истих придржавати у току процеса рада код послодавца (члан 13. уговора о раду).

Осим тога, Врховни касациони суд налази да је побијано решење потписано од стране овлашћених лица, те су неосновани наводи ревизије да је побијано решење донето од стране неовлашћеног органа, јер га није донео Извршни одбор, већ је председник Извршног одбора и члан извршног одбора, а сагласно одлуци председника Извршног одбора.

Наиме, решење о отказу уговора о раду тужиоцу законито је и из формалних разлога, јер је потписано од стране овлашћеног лица. У овом случају тужени послодавац је банка, која нема директора. Органи банке прописани су Законом о банкама („Службени гласник РС“ бр. 107/05 и 91/10), а то су Скупштина, Управни и Извршни одбор и други одбори. Према одредби члана 75. Закона о банкама став 1. и 2. прописано је да извршни одбор банке чине најмање два члана укључујући и председника, а да председник извршног одбора банке преставља и заступа банку. Одредбом члана 48. Правилника о раду тужене прописано је да решење о престанку радног односа доноси Извршни одбор. Ово није у супротности са одредбом члана 75. Закона о банкама.

Дакле, извршном одбору у банци поверена су одлучивања о правима, обавезама и одговорности запослених. То је овлашћени орган као и директор код послодавца, односно правног лица које га као свој орган предвиђа. Извршни одбор то своје овлашћење може пренети на другог у складу са чланом 192. став 2. Закона о раду. Посебно, што је у овом случају Извршни одбор на седници од 23.10.2010.године донео одлуку којом су председник односно подредседник и један члан извршног одбора били овлашћени да одлучују о правима, обавезама и одговорностима из радног односа. То би значило да је у овом случају решење о отказу уговора о раду тужиоца које је потписано од стране подпредседника и члана Извршног одбора донето од стране овлашћеног органа. У том смислу су и неосновани наводи ревизије којима се правилност побијане одлуке оспорава са становишта да је о правима и обавезама и одговорностима у конкретном случају одлуку донео неовлашћени орган.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане одлуке, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**